

FALUSI MÁRTON

Halálos szótövek kertje

zongoraetűd két tételben

1.

Idestova két hónapja ismerlek,
 de csak háromszor
 láttalak,
 s most, a távolból
 ugyanazok a varsói úti tervek
 szedik lábamat,
 mint nemrég a tiédet.
 Szemöldöködet egyazon temérdek,
 vastag filcű téridommal
 húzza ki
 ezerárnyú délidőnk
 a Marszalkowska útjain.
 Szemed a mély alagutak
 s a magasépítés
 toronydaruin függeszkedik,
 az enyém könnyű préda után kutat,
 az elvált férfit,
 kocsányon lóg, kerekedik,
 fönnakad egy negyvenedik
 emeleti kéjen,
 mint tokjába óvatlan felrántott relaxa
 – másfél órából három orgazmusra futja –,
 hogy aztán megkérddjen
 a középkorú luxuskurva,
 rábökve egy új óvszeres tasakra,
 bukjon-e még rám, vagy hagyja abba;
 szemhéja csüng, fityeg, mint állami
 pompák lobogója –
 bárcsak megtagadhatnám, amit
 nem engedsz megfogadnom
 hosszú hetek óta.
 Talapzaton, hatalmon
 kegyeletét lerója
 sztálinbarokk oszlopfő-hajtással
 a szovjet kultúrscsóka:
 május kilencedikén elváltam.
 Oly nagyúri, világúri kegy
 a győzelmet együtt ülni meg;
 kormányfő- és vodkafől-hajtással

inni kell e
 magyar könyvsikerre
 a nemzeti futballstadion
 színpadán, formán és papíron
 Márai javít, Ady ront,
 még sincs közös történelmi lecke.
 Azonmód
 lemondunk a fellebbezési jogról,
 nem járt pénz a társnak, ám kekec se
 voltam... mondd, hol állítsunk,
 s miféle szobrot
 az emlékezés virágaihoz?
 Te építésznek készülsz, át is nyúlsz
 időn a térbe; sok árva kioszk
 üvegéből kitűnne
 négy matrjoska-baba:
 bíró, két peres fél, ügyvéd, kezükbe
 nyomva tulajdoni lap,
 keresetlevél, szárazbélyegző;
 míg asztalomra csupasz térdekről
 le-lesikamló, falusi, kockás
 rokolyák hajadonfőtt kihordják
 Zapiecek pirosposzsgás pirogját.
 Térdhajlatukban műszaki négyzetek
 rajzolódnak, belőlük képezek
 műemlékvédő díszburkolatot,
 amikre ráfektethetik arányos
 elágazásaikat kikockázott
 arcú, lekövezett utcalányok.
 Te csak név vagy, talán egy arcé,
 s virágzó korban, akmé
 idején, mikor folyton feledni
 kell rúgva és tépve be:
 hogyan lüktet a harminc év feletti
 szajhák lilás intarziájú kézfeje
 villamosvonalak sűrűn behálózó
 ütőerezetében,
 e városból
 maradjon észrevétlen.

2.

*Később, ahogy Varsóból
hazatértem,
megadatott, hogy kétszer
mellettem ébredj.
Csókod
vadul elharapódzott
a Szabadság híd kipeckelt vastraverzein
– K. und K., blitzrománc, Geschichtsverein –,
hozzám taxiztunk, s az összes pózod
hajnalig beivódott
matracomba, mint nedveink.
Kanapémon kijött a szilárdságtan-tétel
helyes eredménnyel,
mintha ismeretlen prímszámmal
háltam volna, oly elszántan
nyúltam feléd, de félve az elvakulástól,
nehogy elkalkulálódj.
Ne ragadtasd el magad! – súgjad,
mielőtt nekivágtunk a csúcshoz;
a szerelmet
kedvenc író, Kundera
felé tereltesd,
cicomátlan hullsz le a
mozdulatra,
abban tartózkodsz, annál,
mi sokszor és sokakat elhasznál
és hajít a feneketlen öntudatba –
az ágyon minket is ketté vett,*

*általános halálban s letépett,
halálos szótövek kertjében
– miként virág és gyümölcs –
különbözik test és lélek:
ne sikoltozz hát, üvöls!
Két főre húztam ágyneműt
és halvány derűt,
ha átlátszik, át ne tűnj
egyiken se,
lámpáinkat oltsd el.
Álmomat, szövetet tisztítószer,
könyörtelenséged kikezdté;
akárcsak válótársam,
belezokogod a telefonidegbe,
hogy hiába volt jó nálam,
hisz kedvedben járni próbáltam,
és hasztalan akarsz, nem tudsz szeretni,
nem és nem, semmi de semmi
értelme a hitegetésnek,
te sokszorozódsz, én elenyészek.
Fémpénzizű aktus tesz szabaddá,
kötődnek bár, gebednek ebeddé!
Vonzalmam tehermentes, szagtalan,
a Szólítás magasztal ragtalan,
ha sajnál is, nehogy az életére
föltegyen,
bűnök hozzák világra a reményt,
és a fürtelem.*

Sárka (1956)